

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Det kan det kommunistiske parti og de arbejdspladser og de fagforeninger gøre, som har erfaret gennem årene, at hver gang arbejderne har rørt på sig, hver gang de har rejst deres krav og kæmpet for dem, har det betydet, at deres forhold er blevet forbedret, og det vil også blive resultatet af denne kamp.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Jeg tror, vi skal indstille os på også for fremtiden, at det, der lovmæssigt skal afgøres, afgøres i denne sal. Det, der fra arbejdernes side skal fremføres, bør fremføres gennem de organisationer, arbejderne tilhører, og de tillidsmænd, de selv har valgt i de forskellige organisationer, og det ærede medlem skal ikke tro på eller forsøge at bilde nogen ind, at han ved at etablere et parlament udenfor dette kan tilvejebringe andre resultater.

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Det ærede medlem hr. H. C. Hansen må jo vide, at netop når arbejderne har etableret, for min skyld kan man gerne kalde det et parlament udenfor dette, har de fået indrømmelser. Det fik man under besættelsen, det har man fået i andre situationer. Jeg kan forøvrigt ikke indse, hvorfor folket ikke, landbrugere såvel som arbejdere, skulle have ret til at demonstrere for deres opfattelse og vise den mening, de har om dette eller hint. Det må være en selvfølgelig demokratisk ret.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Vi befinder os ikke i besættelsestiden, vi befinder os i en, skal vi kalde det normal politisk periode her i landet, og det ærede medlem skal lade være med på den ene side at male et billede af vanskelighederne så stærkt, som han gjorde, og samtidig gennem sit blad opfordre de samme arbejdere til at bruge penge til unyttige formål, og det er det, en sådan demonstration er.

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Nej, vi befinder os ikke i den tyske besættelsestid, det er rigtigt, men vi befinder os i en tid, da arbejderne taler

om, at byrderne og ofrene for deres vedkommende antager samme karakter som den gang.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: De udtalelser, jeg fremsatte, havde deres baggrund i en frygt for, at den demonstration, der har været her nede, skulle hindre, at vi kom af med den bundne opsparing. Jeg håber altså, det skal lykkes at komme af med den på trods af demonstrationen.

Bomholt: Jeg havde ikke tænkt at replikere til det ærede medlem hr. Harald Nielsen, hvis „eneste tale“ jo i forvejen var tinget bekendt, som han også selv spøgende bemærkede. Men da det muligvis, hvis jeg tier, kan føre til mistydninger, skal jeg sige et par ord.

Der vil altid i en kulturel kæmpeinstitution som statsradiofonien være noget at kritisere, også med rette. Men det forekommer mig, at kritikken for at være retfærdig må indgå i en retsindig helhedsbedømmelse. Hvordan er helhedsbilledet? Hvis man sammenligner vore dobbeltprogrammets indhold med norsk og svensk radio i dag, vil man sagligt nå til det resultat, at vor radio indtager en smuk position. Det gør den også i sammenligning med BBC. Når det er tilfældet, skyldes det, at vi for tiden har en eminent dygtig stab af medarbejdere, og at samarbejdet mellem embedsmænd og råd er så godt, som det er.

Det ærede medlem hr. Harald Niensens forslag om ligestillede og suveræne afdelingschefer — i dette tilfælde 7 på rad — kendes intetsteds i verden. Hvis der skal opbygges en ren embedsmandsinstitution, må der ovenover afdelingscheferne stå en programchef, der giver direktiver m. v., og afdelingscheferne må da rykke tilbage i anden række. Det vil ikke være noget plus for initiativ og alsidighed, og disse afdelingschefer får ikke — således som det ærede medlem mener — større frihed i arbejdet eller større tryghed.

Man kan ikke sammenligne statsradiofonien med Det kgl. Teater, som det ofte er sket. Det kgl. Teater er jo en væsentligt lokal institution, knyttet til en bestemt bygning, og har kun tre kunstarter og et beskedent